

Emberi Erőforrások
Minisztériuma
OKTATÁSÉRT FELELŐS ÁLLAMTITKÁR

Iktatószám: 44323-1/2012

Ügyintéző: Máté Nikolett (795-3212)

Kovács János úr

igazgató

Andrássy Gyula Szakközépiskola

3501 Miskolc

Pf.: 23

Tárgy: Köszöntő a miskolci Andrássy Gyula Szakközépiskola fennállásának 100. évfordulójára

Tisztelt Polgármester Úr, Igazgató Úr, kedves Kollégák, Szülők és Diákok, tisztelt Ünneplő Közönség!

Nem tudom, mikor indul egy iskola életében az az időszak, amikor úgy kezdik emlegetni, hogy „... a nagy múltú... ilyen és ilyen nevű iskola”. Vannak több évszázadosak, vannak több évtizedesek, de éppen százesztendő bizonyára kevés akad. Méltó és jogos, hogy ünnepélyes keretek között tartsák meg ezt az évfordulót, a külsőségeket és a beltartalmat egyaránt hangsúlyozva.

Hálásak lehetünk, hogy a miskolci Andrássyban az elmúlt egy évszázad megérlelte azt, ami maradandó, étellel és jövővel teli, és minden bizonnyal elhagyta útközben azt, ami idejétmúlt vagy felesleges. Azt is tudom, hogy száz esztendő Magyarországon felér több százal a nálunk békésebb vagy szerencsésebb országoknál. Mert 1912 óta két világháborút, kétharmad országunk elvesztését, egy vörösterrort és egy forradalmat, az ország többszöri totális lepusztítását értük meg, és ezt egyetlen iskola sem élhette át úgy, mintha mi sem történt volna. Az Andrássy sem. De az élni akarás, a hivatástudat, a gyerekszeretet minden akadályt legyőzött. Megedződött, megtanult túlélni, megtanult élni.

Mivel ünnepel az Andrássy? Tanulmányi versenyekkel, mégpedig jubileumi gépészeti, informatikai, város- és iskolaismereti, idegen nyelvi, természettudományi és sportversenyekkel. Erre szokták joggal azt mondani, hogy gazdag, sokszínű program, méltó megmértetése az iskolában folyó oktatás-nevelésnek. És a tanulmányi versenyeken kívül lesz gála, lesz konferencia és lesz diák-tanár találkozó.

Volt iskolaigazgatóként nyugodt lélekkel kijelenthetem, hogy egy ilyen program megszervezése és lebonyolítása embert próbáló feladat. Az iskola minden tanárának, egyéb

munkatársának, minden diákjának és sok szülőnek is a lelkesedése, a fáradhatatlan odaadása van benne. Köszönet érte mindnyájuknak.

Oktatáspolitikusként pedig azt jelenthetem ki nyugodt lélekkel, hogy ezek a szakképző intézmények – különösen is azok, amelyek korunk technikai és gazdasági igényeit igyekeznek kielégíteni, s így, mint az Andrássy is, megtalálják a kapcsolatot a munka világával, az ő esetükben például egy nagyvállalat számára célzottan képeznek szakembereket – szóval ezek az intézmények minden bizonnyal talpon fognak maradni. Nem olyan értelemben, hogy ki kell ütni a ringből a többi iskolát, nem. Olyan értelemben, hogy napjainkban, mint köztudott, a gyerekekért folyik a küzdelem, mert a nemzetünket legyengítette, megfertőzte az anyagiasság, az elkényelmesedés, az individualizmus és a rövidlátás. Ezért egyre fogyunk. Egyre kevesebb a gyerek. De talán nem csökken azoknak a szülőknek a száma, akik nem kergetnek hiú ábrándokat, hanem megértik, hogy az országnak jó szakmunkásokra, jó szakemberekre van szüksége. És ha a fiatal megszeret egy szakmát, meg fogja találni a módját, hogy tovább képezze magát, és megnyíljanak előtte a feljebbjutás lehetőségei. Nem rokon, nem baráti segítséggel, amely levegőben építkezés, hanem szilárd talajon, a szakma ismeretének a talaján építkezhet és válhat munkáját, családját szerető derék magyar állampolgárrá. Úgy vélem, ez az iskola ilyen embereket akar nevelni.

Kívánok hozzá további lelkesedést, erőt, kitartást, és tanároknak-diákoknak kölcsönös szeretetet, türelmet, megbecsülést.

Budapest, 2012. október „9.....”

Szeretettel,

Dr. Hoffmann Rózsa